

Jeremy Strong

LÍŠKA
MIERI
NA SEVER

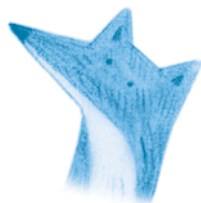

LÍŠKA
MIERI NA
SEVEŘ

LÍŠKA
MIERI NA
SEVER

Jeremy Strong

slovart

Text © Jeremy Strong, 2024

Illustrations © Kim Heegyum 2024

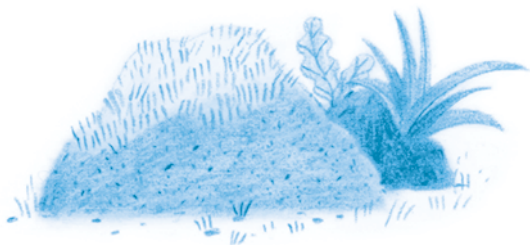
Translation © Katarína Karovičová 2025

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2025

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-7050-8

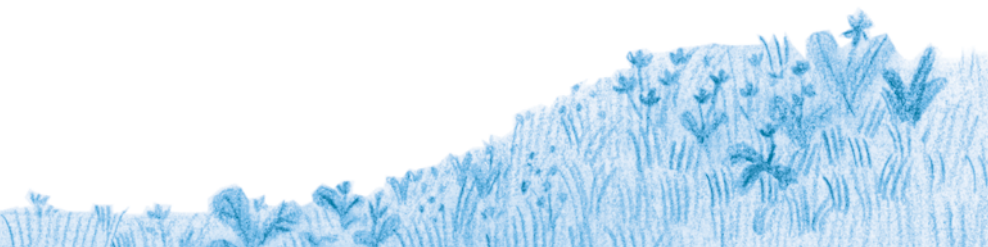
Tento príbeh venujem svojim trom súrodencom –
Mikovi, Jenny a Adrianovi,
ich deťom a vnúčatám,
mojej drahej Gillie,
synovi Danielovi
a dcéram Jessike, Rose a Izzie
(a, samozrejme, svojim šiestim vnúčatám).

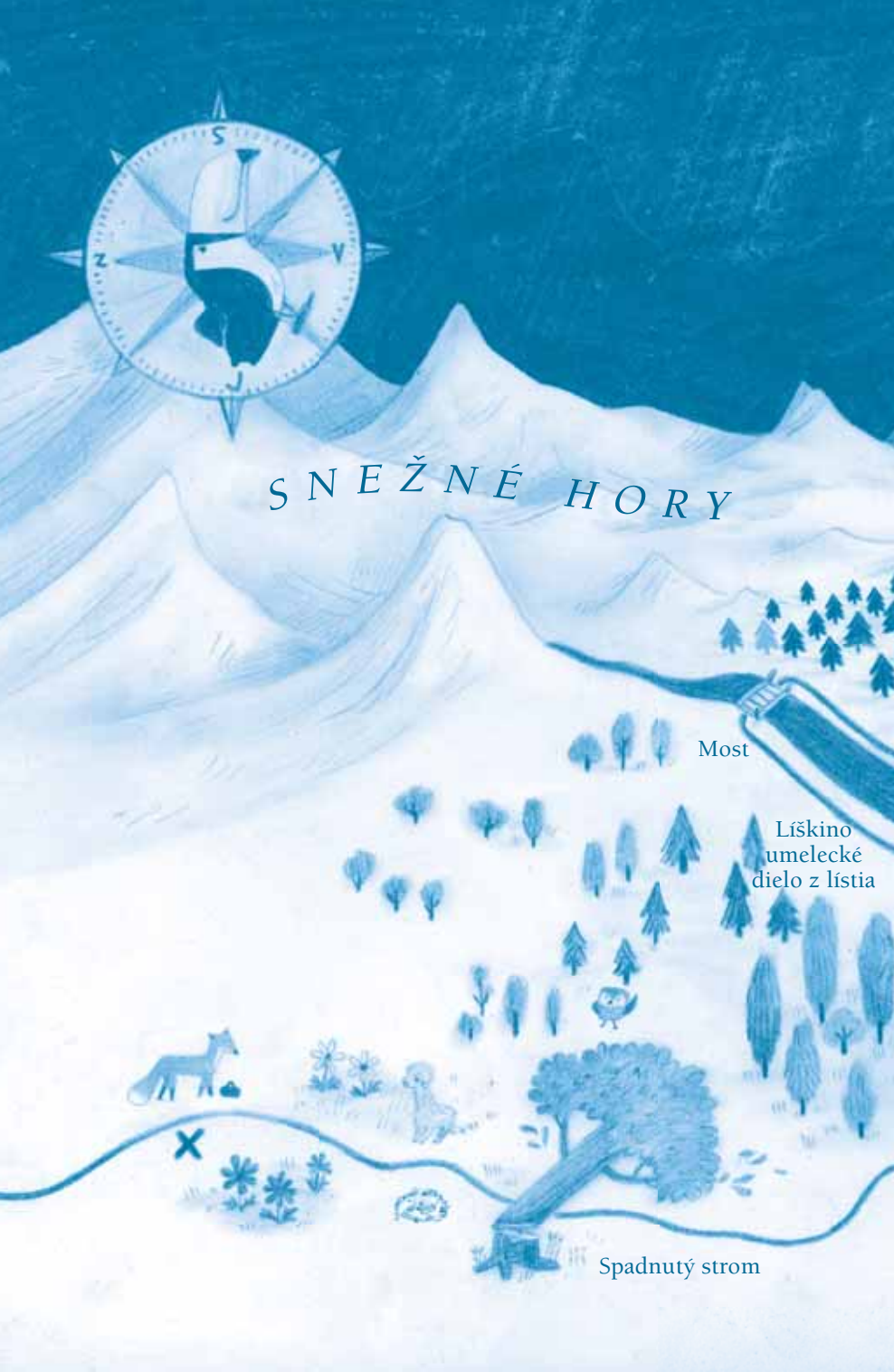

Obsah

Čo uvidela Líška?	13
Nečakaný prírastok	35
Gorilon	61
Tmavé fliačky	81
Archa	101
Líška prezrádza tajomstvo	125
Rieka	141
Rozvodnená rieka a nečakaná pomoc	161
Vlky útočia	185
Líška sa ide prejsť	201
Návrat domov	219
Autorov odkaz	235
Podakovanie	237
O autorovi	238
O ilustrátorke	239

SNEŽNÉ HORY

Most

Líškino
umelecké
dielo z listia

Spadnutý strom

POLÁRNA ŽIARA

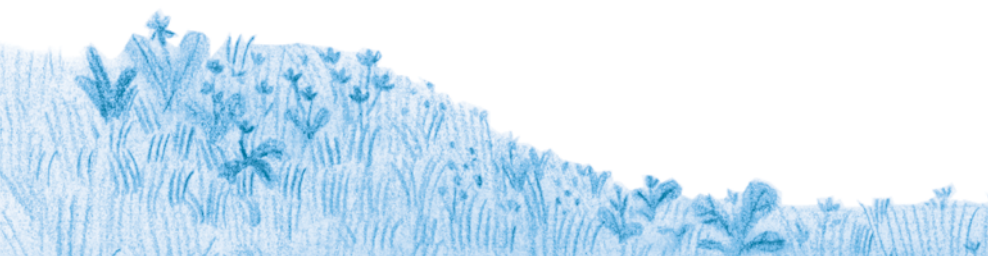

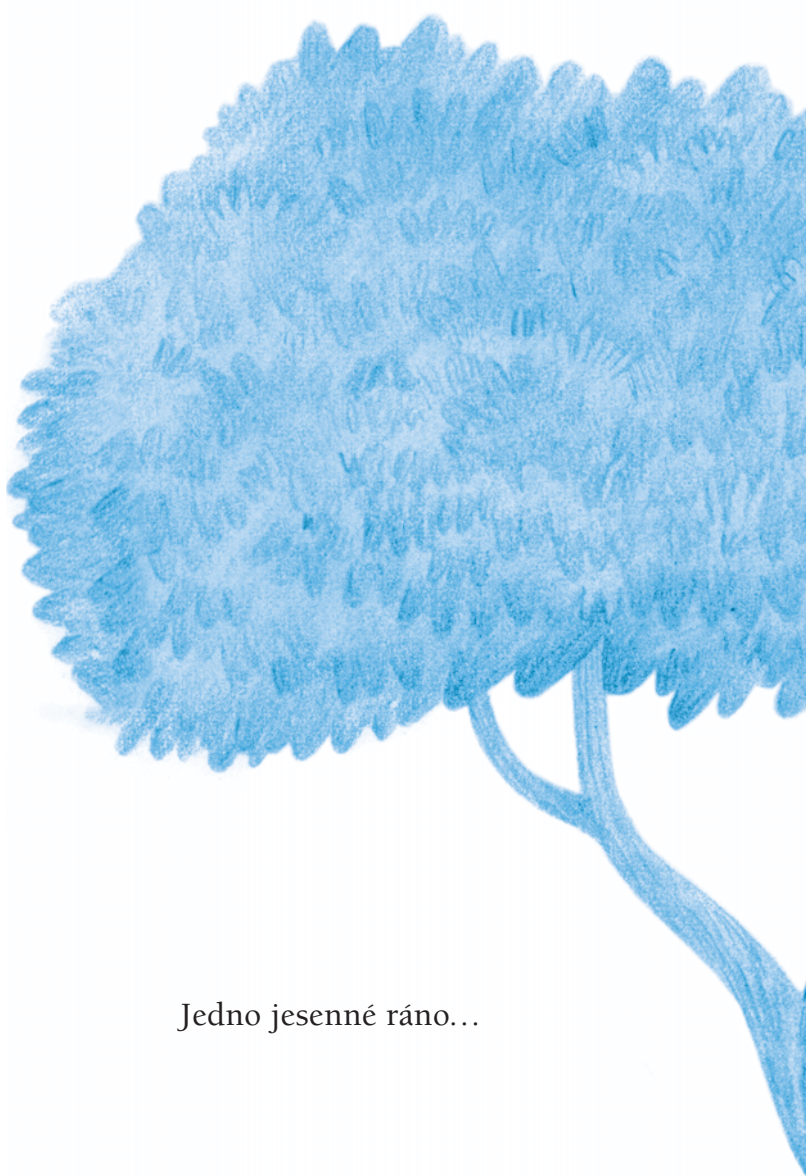
NEBEZPEČIE

Bobria
hrádza

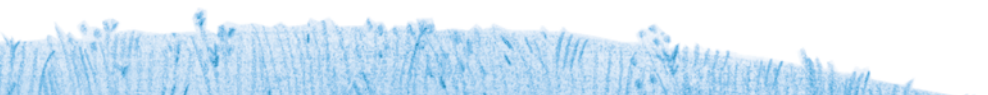
RIEKA

VELKÝ
lesný požiar

Jedno jesenné ráno...

Čo uvidela Líška?

Líška sedela uprostred cesty. Vedľa nej stál malý modrý kufrík so starostlivo zbaleným obsahom. Už dlhšie mala zvláštny pocit, že sa stane niečo výnimočné a vzrušujúce. Bola si istá, že k tomu dôjde práve dnes.

Zavrela smaragdovo-
zelené oči a vystrčila
ňufák v ústrety
jesennému slnku.
Vyšlo len pred
chvíľou a už

bolo teplo. Tenké fúziky sa jej zachveli. Už zasa! Ten zvláštny pocit kdesi hlboko v nej.

Líška odtrhla bielu sedmokrásku. Preskúmala okvetné lístky a prikývla. Obrátila kvietok a prezerala si ho zospodku. To by jej mohlo prezradiť viac o tom nezvyčajnom pociť v kostiach. Líška bola

kvetologička.

Niekedy sa zdalo, že vidí do budúcnosti.

Keď našla pod okvetnými lístkami svetlé fliačky, znamenalo to, že sa schýľuje na dážď. Ak jeden či dva chýbali, veštilo to hrmenie, možno dokonca búrku. Tmavočervená farba na okrajoch lístkov predpovedala niečo smutné. Tentoraz si s údivom všimla svetlomodrý kruh okolo stredu

sedmokrásy. Zreničky sa jej rozšírili. To bolo čosi nevídané. *Hmmmm*. Modrý kruh znamenal, že čoskoro sa stane niečo nezvyčajné.

Poobzerala sa okolo seba. Všetko jej pripadalo rovnaké ako vždy. Nádherný jesenný deň. Modrá obloha. Bezvetrie. A predsa tam bolo čosi zvláštne...

Moment! Čo je to za čudný zvuk?

Z cesty pod kopcom sa ozývalo hlboké dunenie, prenikavé trúbenie a vízganie. Niečo hrkotalo. Niečo buchotalo. Jedno s druhým, bol to pekelný rachot.

Líška preletela pohľadom po hrebene kopca. Hluk bol čoraz väčší. Jeho pôvodca sa približoval. Líškin chvost bol v pohotovosti. Líškine uši boli v pohotovosti. Jej ňufák, no, aj ten bol v pohotovosti, nasával vzduch.

A potom sa, konečne, začal vynárať zdroj toho hrmotu, rachotu, trúbenia a vízgania.

Najskôr sa zjavili veľké tanierovité parohy. Patrili mohutnej losici, ktorá sa vytrvalo terigala k Líške.

Líška vyvalila oči. Losica ťahala čosi obrovské. Vrzgalo to, pišťalo a hrkotalo. Vydávalo to celú symfóniu zvukov.

Bol to dom. Na kolesách.

Líška si išla oči vyočiť. Čosi také ešte nikdy v živote nevidela. Strecha žiarila jasnou modrou. Steny boli sýtožlté, okenné rámy červené, zelené a oranžové. Všetko zdobili výrazné ornamenty: farebné cikcaky, bodky a kolieska, rovné čiary a špirály, krúžky, machule a šištaté trojuholníky. Celý dom sa natriasal a hýril farbami – hrkotavá dúha na kolesách.

A Losica doň bola zapriahnutá a ťahala ho po ceste.

Líška sa postavila a čakala. Je toto tá mimoriadna vec, ktorú predpovedala sedmokráska? Odpoveď, na ktorú čakala?

Dom na kolesách sa priblížil až k Líške.

„Ááááá – STOP!“ zreval šofér medveď a mykol veľkou drevenou pákou brzdy.

Medveď mal taký hlboký hlas, že to znelo, akoby prehovorila hora. Sedel na prednej verande domu vo veľkom pohodlnom kresle. Zdalo sa, že srst medzi očami si zafarbil červeno-oranžovou farbou so zábleskom zelenej.

Líška si pomyslela, aké je dnes zvláštne ráno, keď sa zrazu farebný pás na medveďovej hlave zdvihol, zamával krídlami a vzniesol sa nahor.

V skutočnosti to bol obrovský zobák tukana. Vták odletel a usadil sa na Losiciných veľkých parohoch. Jedno oko mal zakryté klapkou a na krku mu na povrázku visel malý ďalekohľad. Zdravé oko upieral na Líšku.

Tukan sa nahrbil a zručol:

„Priateľ alebo nepriateľ?“ Hlas mal rázny a úsečný, akoby každé slovo starostlivo vystrihol nožnicami.

Líške sa zdalo, že hneď ráno je to dosť bezočivá otázka. Nebolo by zdvorilejšie pozdraviť „Dobré ráno“? Alebo radšej veselšie „Dnes máme pekný deň, však?“

„Priateľ alebo nepriateľ?“ zopakoval vták a predklonil sa.

„To sa uvidí,“ odvetila pokojne Líška.

Tukan sa zamračil.

„Ako to myslíš? Od čoho to závisí?“

Líška sa usmiala.

„Od teba. Čo si? Priateľ alebo nepriateľ?“

„Dostala ťa!“ zaburácal Medveď. „Ha ha ha! Tak do toho, Tuky, odpovedz Líške. Povedz nám, čo si – priateľ alebo nepriateľ?“

Tukan zacvakal zobákom, našuchoril si perie a odkašlal si.

„Som priateľ, samozrejme,“ odvrkol nevelmi priateľsky.

Líška sa znovu usmiala.